

SZEPES MÁRIA

A tibeti ORGONA

AZ EMBERI KÉPESSÉGEK HATÁRTALANSÁGA

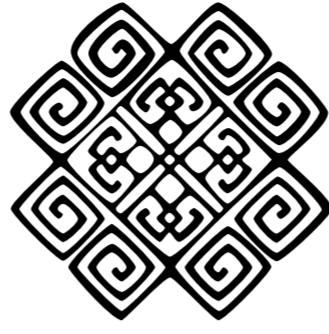
ÉDES VÍZ

SZEPES MÁRIA

A tibeti
ORGONA

ÉDESVÍZ KIADÓ
BUDAPEST

MERÉNYLET

A zsúfolásig megtelt stockholmi üvegpalotában a légkondicionálás ellenére fullasztó volt a levegő. Vakítottak a hatalmas fényszórók. A holovíziós kamerák zajtalanul működtek. Az elodázhatatlan, de kiúttalannak tűnő kérdések, a tényekre ráeszmélő tömegek szorongó érdeklődése láthatatlan sugárnyomásként nehezedett a jelenlévőkre.

Ez az összejövétel sok tekintetben különbözött az elmúlt évtizedekben tartott, egyre gyakoribb tanácskozásoktól. Azokon is politikusok, szociológusok, tudósok, művészek, orvosok, vallások képviselői gyűltek össze valamelyik nagyvárosban. Tárgyaltak a Föld vészhelyzet felé sodródó problémáiról. Tiltakoztak, vádoltak, bizottságokat alakítottak, segélyeket gyűjtöttek, megegyezéseket írtak alá, de egyre újabbak robbantak ki másutt, a Terra egész organizmusában erjedő gócok hatására.

Most ugyanerről volt szó, de nem felülről, kívülről, némi távlatból szemlélve a szökőárként közeledő eseményeket, hanem az új „özönvízprobléma” egyre fogyó szárazulatain tanakodva a menekvés sürgős, egyre több helyen elkésett módozatairól. E gyűlést a „túlélés forradalma” hozta létre.

A Föld legkiválóbb koponyái gyűltek össze e riadóra. Valamennyien elkötelezett humanisták, akik felfedezéseikkel, eredményeikkel a tudományos-technikai fejlődés, a gyógyítás nagyszerű eszközeit hozták létre. Ismerték a Terra létformája megmentésének egyedüli lehetőségét, amely

éppannyira egyértelmű volt, mint amennyire kivihetetlen. Nem volt hatalmuk hozzá. Hiába képviselték kiszolgáltatott embermilliók érdekeit. Anakronisztikus, minden fórumot átszövő névtelen és láthatatlan ellenerők tornyosultak eléjük. A Föld javainak több mint kétharmadát birtokló kisebbség úgy vélte, csak ezen a módon tarthatja fenn kiváltságos luxuséletmódját. Egy süllyedő hajón.

Ralph Ridal valójában nem is akart részt venni ezen az összejöveten. Találkája lett volna azzal az asztronautával, aki egyik űrlaboratóriumból megfigyelte, amint felrobbant az az űrszonda, amely megközelítette a hírhedt „űrerődöt”. Nyomról nyomra követte mindazokat a mozzanatok, amelyeket e rejtélyes űrobjektumról felfedezni lehetett. De egyre kevesebbet tudott meg róla. Eredete, hovatarozása ismeretlen volt. Egyetlen ország nem vállalta a hatalmas monstrumot, bár kétségtelenül a Földről lőtték fel valahonnan, és helyezték pályára. A növekvő, befogadhatatlan mennyiségű hírözönben, amelyet a világ kommunikációs központjai ontottak, a legelső helyet foglalta el a baljósan néma, megközelíthetetlen, kozmikus fegyverarzenál, amelyet elektronikus zár vett körül. Semmiféle jelzésre nem válaszolt. A felderítőrakétákat lézerágyúkkal semmisítette meg. Mit akart? Mi volt a célja e süketnéma szörnyetegnek, amelyet ő maga „kozmosz keselyűnek” nevezett el holovíziós adásaiban? Feltevései róla úgy hulltak széjjel, mint a pályáját metsző űrobjektumok. Már aludni sem tudott az űrerődrejtélyt ostromló töprengéseitől. Levelek özönlöttek hozzá, tele sürgető kérdésekkel, de ő egyikre sem tudott válaszolni.

E zaklatott légkörű, kiúttalannak tűnő problémákkal küszködő kongresszusra furcsa módon megnyugodni ment el. Persze Ericsonék, főleg Felicia Ericson miatt. Gyakran járt a házukban a svájci hegyek között. Az utóbbi évek-

ben mindenki a magaslatokra törekedett az áradó vizek mellől. Stockholmot bonyolult, óriási energiákat és pénzt felemésztő csatornázási rendszer védte „az új özönvíztől”. De meddig? Aki tehette, megkereste a maga Ararátját.

Björn Ericson-t őszintén csodálta. Sokszor és szenvedélyesen védte a képernyőn és cikkeiben támadói ellen, akik sarlatánnak tartották, noha Nobel-díjas agykutató volt, s eredményeit nem lehetett kétségbe vonni. Ralph számtalanszor meggyőződött róla, hogy amit csinál, nem „tudóshoz méltatlan cirkuszi mutatvány” – sok kollégája, ellenfele ezzel vádolta –, hanem megalapozott s a természettudomány részeként értékelhető, valós jelenség. Björn Ericson lánya, Felicia, apja munkatársa és legjobb médiuma volt. Sohasem találkozott hozzá hasonló nővel. Nem csak szépsége ragadta meg. Gyönyörű testekben és arcokban válogathatott. Nem azért, mert fiatal volt és jóképűnek tartották. A képernyőkön megjelenő riporterek mindig felkeltik a másik nem érdeklődését, akkor is, ha nem vonzó a külsejük. Őt azonban még merész vállalkozásai, kalandjai, életét gyakran kockáztató riportjai, szokatlan interjúi és kommentárjai is mágnessé tették a nők számára. Persze ő sem volt közönyös irántuk, de hisztérikus rajongásuk, rohamuk, tapadó tolakodásuk utóbb már inkább fárasztotta. Különösen, mióta megismerte Felicia Ericson-t.

A kíváncsiság vitte el hozzájuk. Remélte, valami leleplező szenzációval tetézheti az „Ericson-mítoszt”. De e találkozás lépvesszővé vált részére. Hozzájuk ragadt. Olyan sugárzás aurájába került, amelynek felezési ideje nem mérhető.

Felicia az első pillanatban beleégett az agyába, érzékeibe. Sohase hitte volna, hogy az ő helyzetében, annyi tapasztalat, csömörös jóllakottság után ilyen felkavaró módon hathat rá valaki a másik nemből. Primitív, giccses

módon, kétségbeesetten beleszeretett. Minden rutinja, szemtelen és szellemes rámenőssége elhagyta, amellyel szinte szórakozott fölénnyel kaszálta le a hozzá törleszkedő, legdivatosabb, legdíszesebb, finomkodóan előkelő vagy dörzsölten közönséges nőstényeket. Valamennyien egzaltáltan, csiklandósan kacagtak a közelében, mintha szurkálták volna őket. Még a hálósobájába is betolakodtak. Felicia mellett pubertásos, zavart kamasszá változott. Talán mert olyan nyugodt és semleges volt. Örjítően semleges! Külső megjelenésében nem volt semmi hivalkodó, kecses alakjához tapadó, pasztellszínű ruhájában mégis rögtön kitűnt mindenütt. Ferde metszésű, sötét pillájú, zöld szemének külső sarka és sűrű, szép rajzú szemöldöke fölfelé ívelt. Minden remekmű volt rajta. Finom, metszett orra, duzzadt kislányszája, hosszú nyaka, ezüstösen kék ruháját alig megemelő melle, széles válla, keskeny csípője, formás, hosszú végtagjai. Nem lehetett több huszonnégy évesnél. Ralph alig tudott megszólalni a jelenlétében. Szerette volna felpofozni magát, mikor hangja kibicsaklott, mintha mutatott volna. Igaz, később rájött, nem is kell beszélnie. Felicia fürkésző, bőrön, csonton áthatoló, zöld csillámú szemével „elolvassa” a gondolatait. Szó szerint *elolvassa*. Hiába hadakozott ellene, be kellett ismernie, amire Ericson és a lánya képesek, a legszokatlanabb fenomén ugyan, de nem lóg ki a természet törvényei közül, csak éppen mérhetetlenül széttágítja az emberi elme kiterjedéseit.

Mikor hetvenkedő csapdáit Ericson mosolyogva ellene fordította, elállt a lélegzete tőle. „Hipnotizálni fog? Elaltat?” – kérdezte tőle először. „Minek? Legyen éber! Éberebb, mint máskor! Emlékezzék élete olyan mozzanataira, amelyekről senki nem tudhatott!” És ő hetykén, kajánul „emlékezett”. A kis japán call-girllal való intim jeleneteire. „Ez nem jó” – mondta Ericson.

Ott, abban az illatos füstölőktől kék párás, sameszán húrjának zengésétől átszőtt tokiói bordélyban jelen volt a bájos kis prostituált is, akit kislánykora óta a szerelem fortélyaira tanítottak. „Menjen vissza a gyerekkorára! Idézzen fel valamit, amit megtett, szégyellt, pedig soha nem derült ki. Ne vonakodjék! Az emberi agy, ha kifejlesztik, egyfajta szellemi radarral rendelkezik, amely kikapintja a tudattalan sötétjében rejtegetett komplexusok körvonalait.”

„Képtelenség!” – fakadt ki akkor ingerülten.

„Miért volna az? A Biosz sok élőlényének van ilyen érzékelési többlete. S az ember a természet része. Organizmusa valamilyen formában végösszege minden képességnek, jelenségnek, amely bolygónkon, sőt a kozmoszban előfordul. Nos, szembe mer nézni saját rejtegetett titkával, amelyet soha nem osztott meg senkivel?”

Akkor – akarata, szándéka ellenére – szinte elementáris erővel tolult fel benne a kép. Tizenöt éves volt. Apja súlyos, vésett ezüst cigarettatárcáját, amely a kertjükben kicsúszott a zsebéből, ő megtalálta a fűben, és nem adta vissza neki. Pénzre volt szüksége. Egy szőke, recés fogú, fitos osztálytársnőjének akart imponálni, akinek fejlett-hegyes melle megbolondította. A tárcát elzálogosította, és a zálogcédulát apró darabokra tépve a vízbe szórta. A lányt Brigittának hívták – a legelegánsabb cukrászdába vitte tejszínes anánászt enni. Egy piros bőrrerszényt is vásárolt neki. Apját mérhetetlenül felháborította nagyapjától örökölt tárcájának elvesztése. Minden holmijához nevetségesen ragaszkodott. Erős dohányos lévén, tudta, mikor és hol vesztette el. Ki sem mozdult a házból. A kertben egy fa alá heveredett. Utána bement a dolgozószobájába. Rá akart gyújtani. Akkor vette észre veszteségét. Kirohant a kertbe. Nem messze a fától nyesegette a rózsákat szegény öreg Bohus apó, a ker-

tészük. Előfordult, hogy leitta magát. Apja őt gyanúsította a lopással. Bizalmatlan volt, és indulatos. Feljelentette az öreget. A rendőrség házkutatást tartott a kertészházban. Ahogy elmentek, Bohus apó felakasztotta magát a padláson. Mikor a kötélről levágták, már halott volt. Gyerekkora óta ismerte és szerette Bohus apót. Emléke, lila fejű, kibugygyant nyelvű holttestének emléke gennyes fekélyé vált benne. Hiába bánta meg, amit tett. Ami történt, végérvényes és jóvátehetetlen volt. Nagyon félt az apjától. Meg is gyűlölte, mikor a szegény öreg halála után folyton azt emlegette, öngyilkossága a bűnösségét bizonyította. A tárcát elásta, vagy a sebes sodrú, áradó folyóba dobta. Folyton készült rá, hogy bevallja apjának, ő a bűnös. De Bohus apó öngyilkossága nyomán s az idő múlásával egyre lehetetlenebbnek tűnt előtte, hogy elmondja az igazat. Inkább megszökött hazulról, és beállt egy csomó csavargó közé. Kommunában laktak, valami piszkos, koszos pincehelyiségben, lányok, férfiak együtt. Itallal, marihuánával kábította lelkiismeretét. Megtanult ocsmányul káromkodni, lopni is. Innen a rendőrségre, azután súlyosan leromlott állapotban kórházba került. Apja jött érte összetörten, megcsendesedve. Ha prédikál neki vagy lehordja, jobb lett volna. Bűntudata így még kínzóbbá vált. Dühösen nekilátott a tanulásnak. Jó feje volt. Lekötötte, amit csinált. Éjjel-nappal magolt, olvasott. Behozta mulasztásait. Sorra tette le vizsgáit a legjobb eredménnyel. Egyformán érdekelte a pszichológia, ökológia. A nyomornegyedeket látogatta. Háborgó cikkeket írt a kallódó emberekről, éhező gyerekekről. Feltűnést keltett vele. Mikor egyik legveszélyesebb háborús tűzfészekről tudósítót keresett a legnagyobb holovíziós társaság, jelentkezett. Sok riporter életébe kerültek ezek az értelmetlen, eszeveszett vérengzések, őt egy karcolás sem érte. Pedig kereste a bajt. Behatolt elzárt övezetekbe, átment demarká-

ciós vonalakon, golyózaporban. Olyan terroristákkal, fanatikus őrjüngőkkel csinált interjút, akiknek közelsége veszélyesebb volt, mint a körülöttük robbanó aknák, levegőből hulló bombák. Beszámolói szenzációként hatottak. Arcát megismerték az egész világon a holovíziók képernyőjéről. Kitüntetésekkel kapott. Merényleteket kíséreltek meg ellene. Sikertelenül. A világ legvakmerőbb, legtehetségesebb kalandorának tartották. Pedig csak egyetlen, jóvátehetetlen bűne, gyávasága elől menekült e kockázatokba. Büntette magát. Vezekelt általa. Mert félt. Iszonyúan, jeges verejtékben ázva rettegett önkéntes kamikazeakciói közben.

Ericson szóról szóra elmondta neki e mélyre temetett titkát, úgy, ahogy vérző, gyógyíthatatlan fekélyként kifakadt emlékezetében.

Akkor már nem is tudott elszakadni Ericsonéktól. Nem csak az érzelmi tűzvész miatt, amelyet Felicia gyújtott benne. Gyógyult, lecsillapodott a közelükben. Bár, ha pontosabban próbálta volna kifejezni, egy másfajta hevültség kerítette hatalmába, amely megszabadította személyisége állandó sajnásától. Jobban értette, megismerte hasadt önmagát, kora ifjúsága beteg gócéval együtt. S egyre többet akart megtudni Ericson módszeréről.

Későn érkezett. A kongresszus már megkezdődött. Messziről látta Ericson keskeny, ülve is kimagasló alakját, sovány aszkétaarcát, szökés haja keretében boltozatos homlokát. S mellette persze Feliciát. Mindig Feliciát.

Valahányszor rájuk pillantott, akár így, távolabbról is, megérintette a lényükből áradó erő és nyugalom. „Mennyire összetartoznak!” – sajdult a szívébe. Felicia nem hasonlított az apjára, lényük árama, egész magatartásuk mégis elárulta vérségnél közelebbi rokonságukat. Úgy értesült róla, Ericson felesége igen fiatalon halt meg. Vajon mi történt vele? Egyik öreg kollégája azt állította, öngyil-

kos lett. Toronyházban laktak akkor még Stockholmban, a tizedik emeleten. Az ablakból vetette ki magát. Rögtön szörnyethalt. Miért? Senki se tudja. Valamiféle gyógyíthatatlan idegbajról suttoztak. Sokféle pletyka keringett róluk akkoriban. Azt is mondták, hogy narkós volt. Felicia még gyerek lehetett. Alaposan megviselhette őket. De már kiheverték. Ericson nem csak mások gyógyításához értett. Bevette saját orvosságát.

Johannes van der Meulen, a szociológus beszélt a népeségrobbanásról és arról, hogy az embernek már kezében vannak az eszközök arra, hogy ne csak fékezni tudja e szaporodást, de a Föld valamennyi lakóját ellássa élelemmel, gyógyszerekkel, megfelelő körülményekkel. Bolygónkon már nem egy sikeres modell van erre.

Ralph nem tudott figyelni a szavaira, pedig e téma neki is a vesszőparipája volt. Fokozatosan előredolgozta magát a zsúfolt teremben Ericsonék felé. Az első sorban ültek, s úgy látta, van még mögöttük üres hely.

Felicia persze tudta, hogy szereti. Mikor egyszer egyedül maradtak Ericsonék dolgozószobájában, elhatározta, megmondja neki, de egyetlen szót nem volt képes kinyögni, noha a feje csaknem szétpattant dörömbölő gondolataitól. Szeme szinte égési sebeket perzsel Felicia figyelő arcára. Akkor még nem tudta, apja őt is kiképezte, s „agyantennaként” felfogta mások gondolatait.

Felicia egyszerre elmosolyodott.

„Felment a vérnyomása, Ralph. Én is kedvelem magát, de nem óhajtok hamarosan az özvegye lenni.” Hangjában nyugtató, simogató szájalom rezdült.

Ő csak dadogni tudott. Esze ágában sem volt meghalni abban az esetben, ha Felicia úgy határoz, hogy...

Ezt is csak elgondolni tudta, nem szavakban szövegezte meg. Felicia mégis megértette.

„Apa majd kigyógyítja öngyilkos ámokfutásából. A középkorban maga flagelláns lett volna egy szervezetben. Ideje, hogy felhagyjon az önbüntetéssel!”

„Hogyan?” – szakadt ki belőle önkéntelenül.

„Nagyon sok pozitívummal egyenlítette már ki kamaszkori vétkét. Annyi életet mentett, annyi nyomorulton segített, hogy fizetési mérlege komoly nyereséget mutat.”

Férfi létére akkor a könnyeit nyelve tenyerébe vájta a körmeit, nehogy elbőgje magát, mint egy ostoba, éretlen kölyök. Boldog és hálás volt. Valami kiegyenesedett benne, mintha elhordhatatlan súlyt emeltek volna le róla.

Két sorral megint előbbre rukkolt. Rápisszegtek, de ő nem tágított.

Ericson egészen sajátos szempontból közelítette meg az emberiség égető problémáit. Szerinte a jelen útvesztőjéből való kiemelkedéshez olyan nagyszerű képességű, cselekvő emberekre van szükség, akik tízmilliárd agysejtjüknek nem pusztán egy töredékét használják, hanem fénybe borítják, kibontakoztatják valamennyi szellemi adottságukat. Meggyőződése volt, hogy az értelmes agy a legtökéletesebb dimenziógép, amelyből huszonnégy dimenzió felé nyílnak kapuk. S a dimenziók nem mások, mint a tudat észlelés-módjának mélyebb vagy magasabb rezgései.

Ralph nagyon nehezen fogta fel e meghatározásokat. Azzal is vitába szállt, amit Ericson állított, aki nemcsak önmagában hitt, hanem az emberiség jövőjében is. Nem kételkedett benne, hogy módszere – amellyel saját, Felicia és néhány tanítványa agyáról sikerült eltüntetnie bizonyos „rasztereket” – alkalmas rá, hogy erkölcsileg érett, a közönség javát önös érdekeinél fontosabbnak tekintő embereket neveljen, akiknek összefogása képes lesz felépíteni az egyenlő jogok és méltányosság alapján kormányzott társadalmat az egész világon.

„Jogok? Méltányosság? Erkölcsileg érett emberek? Hol vannak? Hányan vannak? Az idő a körmünkre égett, Ericson professzor!” – tört ki Ralphból a keserű tapasztalatokon átégett kétely.

Ericson nem vesztette el nyugalmát.

„Tudom. Óriási munka áll előttünk. És hiába bizonyítok egyelőre. Hiába hivatkozom a rádió, holovízió, bármiféle telekommunikáció rezgéseket hangokká és képekké alakító fizikai törvényeire, amelyeket a legtudatlanabb nézők és hallgatók is elfogadnak. Senki nem gondol arra, hogy a természet fölött vagy alatt űzött varázslat tanúja. De az encefalográffal mérhető gondolatrezgések agyantennáktól agyantennáig eljutó közléseit kézlegyintéssel elintézik: ostoba szemfényvesztés! S éppen azok teszik ezt, akik kapzsi indulatoktól befolyásolt tömeghatások világtalan rabjai.”

Ralph már a második sorban ült, de még távol Ericsonéktól. A félkörben hajló sorban egyenesen rálátott Felicia profiljára. Aranycsillanású, világos haját simán hátrafésülte. Egy pillanatra lázadó bosszúság lobbant benne. Hogy lehet egy lány ennyire kívánatosan szép és érinthetetlenül más, mint a többi nő?

Felicia hirtelen megfordult, és feléje nézett. Megérezte – vagy felfogta – rátűző gondolatait? Rámosolygott. Hosszú ujjú, keskeny kezét felemelve intett neki. És akkor valami képtelenség történt vele: elvörösödött, hülyén visszavigyorgott rá, és lelkesen integetett, mint egy ütődött kölyök. De Felicia mosolyától és apró gesztusától mérhetetlenül boldog lett. Mert kontaktus volt. Mintha Felicia ujjhegyei melegítő, borzongató árammal megérintették volna az arcát, homlokát, meztelen érzéseit. Megpróbált közelebb férkőzni hozzájuk, legalább a hátuk mögött lévő, üres székre ülni, de egy kövér fizikus előredőlve aludt, s tétovázott, felkeltse-e. Legalább nézhette egy ideig Feliciát,

bámulta, mint borjú az új kaput. Egész idő alatt harcban volt önmagával e leküzdhetetlen s nyilván reménytelen szenvedély miatt. Míg nézte, megfélekedezett saját és a világ egyéb problémáiról.

Még mindig nehéz volt megbarátkozni a ténnyel, hogy Felicia és Ericson módszeres, szellemi tréningjük nyomán *látni kezdtek az agyukkal*. Volt ebben valami félelmetes és elriasztó. Mintha legintimebb, magányos perceiben lesnék meg. Ericson e tehetséget minden emberben kifejleszthető lehetőségnek tartotta. S ha e „Harmadik Szem” hályoga elpattan, ők is beleláthatnak emberi agyak zárlatába. Gondolatmagokat ültethetnek el e képlékeny humuszba. Kommunikálhatnak akárkivel, *nem fény-, hanem gondolatsebességgel*. Már vele is végrehajtottak néhány félig-meddig sikeres kísérletet. Felfogott kép- és gondolattöredékeket, amelyekhez azonban rögtön hozzászegődtek saját, zavaros gondolattársításai. A szigorú, rendszeres autogén tréninget pedig végképp nem bírta. Semmi kötést, kényszerűséget, magára erőltetett fegyelmet nem tudott elviselni. Pedig szerette volna, akarta. Semmit sem kívánt jobban, mint betekinteni Felicia agyának, lényének zárlatába. Megtudni róla mindent. De amint összpontosított rá, forró hullám öntötte el érzékeit és érzésvilágát. Túlságosan is érdekelt volt benne. Mint a szerelmesek általában, egyre bizonytalanabb volt a lány érzéseiben. Törődik vele egyáltalán? Miért is tenné? Annyival több, különlegesebb, értékeesebb nála. Érett, kiegyensúlyozott és okos. Ő meg... Jobban tudják az apjával együtt, mit gondol, mit érez, milyen és kicsoda valójában... Nyomorúságos dolog volt ez a kirekesztettség! Feliciának tudnia kell, hogy éhen és szomjan vész nélküle!

Felicia érzékelte Ralph emócióinak tüzes magmáját, de benne nem lobbantott mást, csak szánalmat. „Milyen rosszul csinálja szegény – gondolta.